

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 glđ., za pol leta 1 glđ. 50 kr., za četr leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Česa nam Slovencem najbolj treba.

(Nekaj časa primernih mislij.)

„Domovina“ je lani v dolgih člankih temeljito pisala o tem, kako potrebno je za nas, da se v denarnem oziru osvobodimo od svojih nasprotnikov in tlačiteljev. Treba da nam je svojega kapitala, da se lotimo trgovine in industrije sami, da nam ne bodo tujci rezali kruha v naši hiši. Vse to je živa resnica! Brez denarja seveda ni nič. S praznimi rokami se nič ne doseže. In ker smo mi Slovenci demokratičen narod, moramo želeti, da bi bil gmotni blagostan čimbolj mogoče enakomerno razdeljen; ne moremo in ne smemo želeti, da bi bili tega pozemeljskega blagostanja deležni samo nekateri privilegiranci in izvoljenci, drugi pa, ki se tudi trudijo v potu svojih obrazov, da bi živeli kot berači in tlačani poleg njih.

No, tudi o tem se je že pisalo pri nas veliko, in jaz ne mislim o tej stvari danes razpravljati. Na nekaj družega hočem opozoriti čitatelje in prijatelje naše „Domovine“.

Ako se oziramo po svetu po tistih narodih, ki so najbogatejši, ki imajo torej ne samo vso zemljo svoje domovine in domačih rokah, ampak tudi vso trgovino in veliko obrt — kaj zapazimo? Mi vidimo, da so ti gmotno neodvisni, samostalni — kakor pravimo — „bogati“ narodi ob enem tudi najbolj izobraženi.

Nikjer na svetu ni toliko bogastva, ko v Severni Ameriki, nikjer toliko politične in družabne svobode; nikjer pa tudi ni toliko šol, najraznovrstnejših učnih zavodov, kakor tam. In Angleži, Francozi, Nemci in Švicarji, ti bogati narodi, niso li ob enem tudi danes najbolj izobražena ljudstva? Na drugi strani pa zopet

vidimo, da so uboga, v najpriprostejših razmerah živeča ljudstva ob enem najneomikanejša, da stoje na nizkih stopinjah obče človeške omike.

Kaj se učimo iz tega?

Neizobražen narod ne more nikdar dospeti do gmotnega blagostanja, dokler ostane neizobražen. Toda poreče nam kdo: „Brez blagostanja pa tudi ni mogoče pridobiti si višje izobrazbe. Resnica je, da brez gmotnih sredstev se na tem svetu nič ne opravi in tudi izobraziti se človek ne more brez kapitala.“

Pridobivanje premoženja in pa duševno izobraževanje hodita navadno vstric. Toda, tukaj moramo nekoliko postati in na nekaj jako važnega pomisliti!

Kdo še ni slišal, da je v Severni Ameriki, na Angleškem, na Francoskem veliko takih učnih zavodov, kjer ubogi učenci in gojenci ne plačujejo ni krajcarja. Take zavode so s svojim denarjem ustanovili bogati človekoljubi ravno s tem blagim namenom, da bi bili tudi najubožnejši ljudje deležni poučbe, da bi si pridobili vednosti, in da bi si mogli v življenju laže dalje pomagati. Taki dobrotniki so pa vselej jako izobraženi in ker so izobraženi, vedo ceniti omiko in vednost in vse tisto, kar človeku požlahtnuje um in srce.

Na ta način rodi omika blagostanje in blagostanje razširja iz čiste ljubezni, iz prave krščanske ljubezni do bližnjega zopet omiko itd.

Resnica je, da le omikan in blag človek bo vedel veliko premoženje prav obračati. Daj nevednemu bebcu milijon. Ali bo njemu in bližnjim njegovim na korist njegov denar? Dvomimo.

Naj kdo vpoštevava socijalnodemokratiško stavko ali ne: Eno se tej stranki mora pripoznati, da namreč najbolj odločno zahteva izo-

brazbo delavskih, t. j. ubožnih ljudij, ki žive iz rok v usta. Država ali človeška družba naj povzdigne omiko ljudstva, naj ustanavlja ne samo gimnazij in realk, ampak tudi obrtnih, rokodelskih šol in ljudstvo si bo laže pomagalo. Ali ni vnebovpijoča krivica, če deček, ki ima bistro glavico, ki je prejel od svojega Stvarnika „vseh sedmero talentov“ ne more v srednje ne v višje šole samo zaradi tega ne, ker je ubog?

Škoda vsled tega, da mora talentiran človek ostati neizobražen, nima samo on, ampak še veliko bolj družba, t. j. njegov narast, kateremu bi bil lahko koristil s svojim umom.

Izobražen bogatin torej ne more lepše obrniti svojega kapitala, kakor če pospešuje izobrazbo svojih neimovitih rojakov; če ustanavlja stipendije za talentirane in ubožne dijake, če podpira kulturna podjetja v domovini.

Da imamo dandanes n. pr. vseslovensko šolsko društvo „Cirila in Metoda“, da imamo društvo za „spodnještajski jubilejski zaklad“, da imamo društvo „Račdogoj“, razne „dijaške kuhinje“, vse to je nasledek našega duševnega napredka, naše relativno višje omike. Ker smo dandanes Slovenci bolj izobraženi, nego pred 50 leti, zato smo se začeli bolj spoznavati med seboj; smo se začeli bolj zavedati, da smo udje ene družine, da smo si torej dolžni pomagati. Višja omika ima tudi pri nas dobre gmotne nasledke, in ti povzdigujejo na drugi strani zopet omiko med našim ljudstvom.

Česa bi mogli torej Slovenci bolj pozeleti, nego, da se nam da več šol, čim dalje več domačih, slovenskih učnih zavodov! Koliko dobrega so nam prinesle že številne ljudske šole! Kaj bi bili mi brez njih? Ali bi mogla Mohorska družba šteti toliko udov, če ljudstvo ne bi čitati znalo?

LISTEK.

Križ in polumesec.

Češki spisal F. J. Andrlík, prevel Podravski.

Dasiravno se Draguman po vnanjosti ne odlikuje nad sosednimi mesti, vendar se ponaša z neko prednostjo. V Dragomanu je posadka nizanov,* obstoječa iz nekoliko sto mož, ki mora biti vsaki hip pripravljena spustiti se v večji, manjši boj z domačimi sovražniki t. j. z Bolgari. Poveljnik te posadke je naš znani aga Farek Azli, zagrižen sovražnik vsega, kar se imenuje kristijansko. Kaznoval in spokoril je že marsikatero trdovratno glavo. Dragomanskim in poblížnjim Bolgarom je znana njegova vlada. A temu je bil zaupan, prav za prav darovan naš Ivo! Revni Ivo! Na vsej neskončno dolgi in močno težavni poti iz Berkovice v Dragoman spominjal se je matere; toliko se je revež zamaknil va-njo, da ga je moral zaptija z vdarcem zdramiti, da ni padel v prepad.

Komaj je dospel aga do vojašnice, namreč do nekoliko koč, kjer so bili vojaki nastanjeni, postal je Ivo popolnoma svoboden. Turek je znal, da fant ne more zbežati nazaj, a kam drugam se tudi ne bi drznil. Naročivši svojemu kuharju

Hadžilaru, naj pridrži fanta pri delu v kuhinji, ni se aga več brigal za Ivo. Samo časih, kadar je šel mimo kuhinje, je pogledal po strani mladega džaura.

Hadžilar je imel pri agi dobre čase. Med tem ko so ostali vojaki kar grabili po rižu in koruzi, delil je kuhar hrano pošteno s svojim gospodarjem. Radi tega se ni manjkalo zavidnežev, ki so se koprneče ozirali po skledah z dobrimi jedili, katere so se vračale kuharju. Razumi se, da se je tudi Ivo popravil in treba je priznati, da nadzornik nikakor ni štedil, marveč privoščil fantu od vseh ostankov. Zato pa se je tudi Ivo vzgledno vedel ter mu ni dal najmanjšega vzroka k nezadovoljnosti. Polagoma se je razvilo prijateljstvo med njima. Hadžilar se je vedel proti fantu vljudno in Ivo je plačeval vljudnost s hvaležnostjo in postrežljivostjo. Pogostoma je dejal Hadžilar: „Škoda, da si džaur! Ko bi bil mozlim (Turek), godilo bi se ti drugače. Aga bi ti dal zalo obleko in drago orožje; dal bi te učiti in ti bi postal velik gospod, nemara celo dostojnik. Alah ve, da govorim resnico.“

Ivan pa je odgovarjal zmerom: „Ni treba, da bi postal mozlim; služim agu in tebi pošteno in zvesto, dasiravno sem kristijan. Zale obleke si ne želim, a gospod ali dostojnik tudi nočem biti.“

„Trdovraten si, kakor vso tvoje pleme!“ momljal je Hadžilar. „Upam pa, da se čez nekaj časa premisliš, in potem razvidiš, kako te bo aga odlikoval.“

Toda Ivo je turobno zavrtel glavo. On noče odlikovanja, niti sijajnega stališča za tako neizmerno ceno, za izneverjenje se svojemu Bogu, jeziku in krvi! Kaj bi rekel k temu oče Kuzma v nebesih in mati Alina, tarnajoča v berkoviški ječi? Ne, ne — tega ne učini nikdar! Materine besede mu še vedno zvoné po ušesih.

Hadžilar je bil vztrajen; ni se zmenil za to, da se njegov namen — pohajajoč iz agovega naročila — odbija ob trdo fantovo glavo; bil je gotov, da se mu prej ali poznej vendar posreči nakloniti Ivov posluš za svojo nakano.

Toda iznenadoma se mu je razdril načrt. Bodisi da je trajala ta priprava in prigovarjanje za ago predolgo, ali da ni zaupal Hadžilarovej spretnosti, naročil je Ivo nenadoma: „Ti ostaneš pri meni! Tukaj-le boš sedel ter čakal mojih povelj! Nečimrnega Istenrela ne morem rabiti. Naklonjen sem ti, dasiravno si džaur, vendar boš opravljal njegovo službo.“

Ivo se je priklonil ter poljubil rob njegove obleke. Bil je hvaležen za to povelje; saj Istenrelova služba bila je lahka in neznatna. Ali se mar more imenovati to delo, če natlači gospo-

* rednih turških vojakov.

In, ali se ni naše ljudstvo od tistega časa, odkar veliko čita in se samo dalje izobražuje, začelo tudi v denarnem oziru osamosvojati od naših sovražnikov? Višja omika je imela torej tudi pri nas dobrih gmotnih nasledkov.

Čisto nemogoče je, da bi višja izobrazba, višja omika mogla človeku ali celemu narodu sama po sebi škoditi. To je jasno ko beli dan.

Kdor torej svojemu narodu želi večjega splošnega blagostanja, ta mu mora želeti tudi večje omike.

Naši tlačitelji, ki nam še sedaj niso privolili niti ene cele slovenske gimnazije in realke, vedo dobro, da nam s tem ne škodujejo samo v duševnem, ampak tudi v gmotnem oziru. Oni vedo dobro, da je neomikano, nešolano in zaradi tega nezavedno ljudstvo veliko lažje držati v kleščah sužnje odvisnosti, kakor pa izobražene, svojih človeških in državljskih pravic zavedajoče se ljudi. Zato pa ravnajo z nami tako po očimsko in po mačehovsko!

Na dan torej s slovenskimi srednjimi in obrtnimi šolami. Mi smo svobodni državljani in zahtevamo samo svoje pravice, če zahtevamo svojih šol. Mi nismo in ne maramo biti več vaši sužnji.

Mi zahtevamo enoglasno svoje slovensko vseučilišče v Ljubljani, ker potrebujemo slovenskih juristov in profesorjev na domači zemlji. Mi zahtevamo svojo višjo šolo, ker imamo do nje isto pravico, kakor vi Nemci, ker smo pred zakonom z vami ravnopravni. Mi zahtevamo svoje vseučilišče pa tudi zato, ker res ne vemo, čemu bi naši slovenski študenti nosili leto za letom svoje tisočake v Gradec, na Dunaj in v Insbruk. Mar zato, da bi jih tam psovali, jih prezirali kakor kako „nižje pleme“, da bi jim vseučiliška vrata zapirali pred nosom in naše dijake metali na cesto?!

Ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani je torej ob enem velikega kulturnega pa tudi gmotnega pomena za nas in vsaki pravi rodoljub mora to misel in nje uresničenje po svojih močeh podpirati. Česa torej nam Slovencem najbolj treba?

Vsestranske višje izobrazbe, višje omike, višje kulture. Vsi dobri nasledki pridejo potem iz tega sami po sebi.

Vsi narodni zastopi, ne le samo na Kranjskem, nego po vsej Sloveniji, naj se lotijo tega perečega vprašanja z vso vnemo ter s sklepanjem resolucij za ustanovo slovenskega vseučilišča v Ljubljani pokažejo, da smo jedini, a tudi politično zreli narod.

Zagradimo jim pot.

Zona mora stresti človeka, ki prebere površno knjižuro, katero je izdal lansko leto neki nemški Mihelj v Berlinu pod naslovom „O du mein Österreich“. Vsebina tega pamfleta je več ali manj znana slehernemu, ki opazuje danda-

darju čibuk, prinese kavo, ali opravi kako drugo lahko naročilo? Kako bi se ne radoval takega polajšanja?

„Zadovoljen sem s teboj!“ reče mu čez malo časa aga. „Tvoja postrežljivost mi je všeč. Samo nekaj ti morem očitati. Čemu ne padež na obraz kadar muezin* kliče k molitvi? Ali si gluha na njegov klic?“

„Oh, moj gospodar, to — to vendar — —“ zajecelja Ivo.

„Nu, kaj hočeš reči? Le z besedo na dan!“

„Ker sem pa nevernik — džaur — torej bi se to ne spodobilo.“

„Ej, ali mar ti veš, kaj je spodobno in kaj ne? To vem samo jaz! A če ti rečem: padi na svoj obraz ter kliči Alaha, pa mora biti tako!“

Ivo se strese in sklenjene roke dvigne proti agi proseč: „Aga, — effendi (gospodar) — —“

„Tiho! Rekel sem! — Znaš-li pisati in čitati?“

„Ne znam, gospod.“

„To je tvoja nesreča. Vi ste nevedneži. Jutri pojdeš k hodži** ter mu poveš, da se hočeš učiti.“

(Dalje prih.)

* turški duhoven.

** propovednik, ki nadomestuje pri poduku in molitvi duhovna.

našnje rogoviljenje in tuljenje avstrijskih „heilbruderjev“, katerih žali Bog ni baš malo. Kar je zveržil ta umobolni Mihelj v imenovani brošuri, je nekak katekizem nemških in neškutarških neodrešencev, ki hrepene po združenju naše šeststoletne domovine z blaženo Nemčijo.

Vzrokov tej bolezni pač ni treba še posebej navajati, pove nam jih po ovinkih seveda ta velikonemški norec sam.

Oglejmo si toraj v kratkem, kako sodi šepasto človeče o avstrijski politiki od prejšnjega veka pa do danes.

Avstrija, pravi, je sad nemške kulture in nemških žuljev. Druga, zlasti slovanska plemena bila so Avstriji le v škodo. Edina zaslomba bili so jej le Nemci, katere je avstrijska vlada za njihov trud in njih zvestobo vedno tlačila in pritiskala ob zid, dočim je negovala in še neguje domišljave Čeha, za ktere bi bilo seveda bolje, da jih je ugonobil Rudolf Habsburški in pa Ferdinand (na Beli gori). Slovencem, tem opicam s svojim umetno skovanim jezikom, ustanavljajo gimnazije celo po nemških mestih, kakor je Celje. O Poljakihi niti ni, da govorim. Brez njih da ne znajo vladati v Avstriji.

Ogri se zaman navdušujejo za Viljema, tudi oni so padli v nemilost pri „bodočih Nemcih“, ker tako neusmiljeno zatirajo peščico Saksov pa le te, po Slovanih naj le udrihajo. Takih jadikovanj naštel bi še lahko mnogo, toda dosta naj bode.

Da še Avstrija ni pruska marka, krivi so vlada, potrpežljivost Nemcev in — člani naše cesarske hiše, tudi ti so baje vse drugo, le Nemci ne.

Tako je bilo do sedaj in tako je še danes. Za zdaj se še mora potrpeti. Ko pa zatisne naš ljubljani vladar oči, takrat napoči dan odrešenja, če bodo nemške butice trenutek razumele, ker prestolonaslednik je baje „ein siecher Mann“. S pomočjo bodoče zaveznice nenasitne Rusije, katero bo treba za kakoršnokoli ceno pridobiti in s pomočjo Italije, kateri bodo cvetle rožice po Afriki in razbiti Francoski, navalijo na Avstrijo in jo razdele baje takole. Čujte Slovani in strmite! Tostranska polovica izgine; Galicija pripade Rusiji, Južni Tirol Veliki Italiji, Bukovina dobe Rumuni, Češka Moravska, Šlezija, obe Avstrijski, Solnograška, Nemški Tirol s Predarelskim, Štajerska, Kranjska, Koroška, Goriška in Trst z Istro postanejo — nemške pokrajine. Od onostranske polovice podarijo radodarni Nemci Rumuniji Sedmograško, zase pa pridržé nemške naselbine ob avstrijsko-štajerski meji.

Habsburžani dobe za nekako odškodnino in podlago Novi Avstriji razven Dalmacije, pomanjšane Ogrske, Hrvatske, Slavonije, Bosne in Hercegovine še „nezmožne“ Srbe, „tatinske“ Črnogorce, Albanijo in če bodo še kak košček na Balkanu vloviti mogli.

Rusija vzemi si za plačilo Galicijo, nekaj pokrajin tedaj že rajne Turčije in če že le mora biti tudi Carigrad. Tudi na Italijo ne bodo pozabili.

Hvala Bogu, na zunaj je delo dokončano, most do Adrije je dodelan, treba le še notranje razmere urediti. Pa brihtni butici ne bo delalo to nikakih preglavic.

Diktatura z neomejeno oblastjo, ki ne bo dovolila ne narodnih šol, gledališč itd. bode najboljšo sredstvo. Slovani, ki se odpovedo svoji narodnosti, bodo dobro došli. Oni pa, ki se bodo ustavljali germanizaciji, imajo le eno pot, namreč izselitev. Hrvati in del Slovencev poberô najbrž kopita v Novo Avstrijo.

Upornim Čehom prepusti se Nova Gvineja, tam naj prepevajo svoj „Hej Slovani“ in sekundirajo naj jim Slovenci.

Pičle ostanke nekdanjih Slovanov spravijo po tem za spomin v muzeje in knjižnice.

Taka se nam torej poje od onkraj črno-žolte meje; če se pa kedaj ta pesem uresniči, je seveda še veliko vprašanje, kterege ne reši milijon celjskih kričačev in njih tovarišev s pikelhavbo to- in onostran meje.

Ta žalostni pojav na telesu avstrijske države je pa vsekakor pomenljiv, pomenljiv zlasti za nas Slovence prav posebno pa še za Slovence. Učimo se od naših nasprotnikov, kje

nam je iskati pomoči v kruti borbi za svoj obstanek in za pravice, ki nam gredo po božji in človeški postavi; tuljenje sovražnih nam volkov hotečih vlomiti v naš tabor, nam bodi svarilo pred neslogo. Kadar se gre za biti ali poginiti, treba je složnega postopanja tako na zunaj kakor na znotraj; razumništvo slovansko posebno slovensko ravnaj se po izreku: idite med narode in učite jih; ne gre se samo za blagor našega millega, do sedaj vedno teptanega naroda, ampak tudi za njegov obstanek. Bratomorni boj naj poneha, pokažimo, da smo čeravno maloštevilni pa, ker jedini, močni, močni v zvezi z našimi brati tukaj v Cislitvaniji in z onimi v deželah ogrskih. Potem se nam ne bo treba bati nemških Miheljnov in avstrijskih poturic, in naj jih pride kot listja; Slovani jedini — Avstrija nepremagljiva; v taki trdnjavi prepevali bomo slobodno „Hej Slovani“, grom in peklo vsem izdajicam. Ako se pa bomo zanašali samo na dobro voljo naše vlade in moledevali za drobtinice pri naših nasprotnikih, potem si kopljemo zares lastni grob, v kateri nas položijo prej ko ne oholi Nemci. Proč toraj z preobčutljivostjo in golimi frazami in neustraheno naprej do boljše prihodnosti, ki nam zasije takrat, ko zasedemo v Avstriji nam pripadajoča mesta.

Celjske novice.

(Volitev v okr. bolniško blagajno v Celji) vrši se prihodnje dni in sicer v volilnih okrajih Vransko, Mozirje, Gornjigrad, Polzela že dne 21. t. m., Petrovče in Vojnik dne 24. t. m., a Celje z okolico, Teharje, Št. Jur n. j. žel., Dramlje itd. pa 3. marcija. Volilni okraji dobodo o pravem času imenik volilnih mož, katere bo izbirati iz celjskih slojev, ker bi se sicer ne vdeležili volitve ter nam ostali odposlanci le po imenu. Vse graje vredna je naša dosedanja brezbriznost v tem oziru. Ni li sramotno, ako prepustimo mi kojih nas so nad tri četrtine pri blagajni jednemu slabemu delcu nemške stranke vodstvo in načelnštvo zavoda. Smeji se nam lahko oholi Oechs, kateri služi vsled tega višjo plačo nego kateribodi uradnik, a to za brezposlovanje, kajti skoraj nikoli ni ga najti na njegovem mestu pri tradovanju, teraveč stranke morajo ali brezkončno čakati ali zopet oditi. Ako stori vsakdo svojo dolžnost — in to upamo — imeli bomo v najkrajši dobi svoje načelnštvo, morda se potem vendar nekojim oholim nemaničem in brezposelnim postopačem povesi greben, koje živi sedaj blagajniško načelnštvo.

(Promicija.) Proforski kandidat g. Fran Vidic, sedaj suplent na mariborskem gimnaziju bil je dne 16. t. m. na graškem vseučilišču promoviran doktorjem modroslovja. Ime g. Vidica zaslovelo je v kljub njegovi mladosti vsestransko na našem književnem polju. Štajerski Slovenci smo ponozni na našega rojaka, od katerega smemo pričakovati obilo plodovitosti njegovega čilega duha. V tej nadi nudimo mu najpristrčnejše čestitke!

(Imenovanje.) G. Avgust Endlicher, dobro poznat narodnjak po Štajarskem, posebno kot revizor celjske „Zveze posojilnic“, je imenovan ravnateljem dalmatinske deželne hipotečne banke.

(Umrli je) v Celji dne 13. t. m. g. c. in kr. major Andrej Karlin v 70. letu dobe svoje. Bil je tih in miren značaj, ki je ljubil svoj rod, a radi posebnih okolištin ni stopal v javnost. Blag mu spomin!

(Glavni nabor v letu 1898.) c. kr. okrajnega glavarstva celjskega vrši se v Mozirju dne 1, 2. in 3. marcija in sicer: dne 1. m. za občine: Nova štifta, Gornjigrad, Mozirje, Solčava; dne 2. m. za občine: Kokarje, Ljubno, Luče; dne 3. m. za občine: Račica, Bočna. Na Vranskem dne 4. in 5. m. in sicer: dne 4. m. za občine: Grajska vas, Vransko, Braslovče in Sv. Jeronim; dne 5. m. za občine: Polzela, Sv. Jurij ob T., Marija Reka in Gomilsko. V Celju za sodnijska okraja celjski in laški dne 7, 8., 9., 10., 11. in 12. m. in sicer: dne 7. m. za občine: Marija Gradec, Jurklošter, Kalobje, Sv. Rupert in Svetina; dne 8. m. za občine: Škofja vas, Okolica celjska, Dobrna, Sv. Jurij ob juž. žel.; dne 9. m. za občine: Griže, Velika Pirešica, Gotovlje, Vojnik, Sv. Lovrenc n. Prož. in Sv. Martin; dne 10. m. za občine: Nova cerkev, Sv. Pavel v Sav. dol., Sv. Peter v Sav.

dol, Petrovče, Žalec in Frankolovo; dne 11. m. za občine: Dramlje, Teharje, Višnja ves, Sv. Krištof, Dol in Laško; dne 12. marcija za občine: Loka in Trbovlje. V Šmarju dne 14. in 15. m. in sicer: dne 14. m. za občine: Sv. Hema, Lemberg, trg Šmarje, Okolica šmarska Nezbiš, Sv. Peter na m. s., Ponikva in Tinsko; dne 15. m. za občine: Slivnica, Zibika, Roginska gorica, Sv. Štefan, Sladka gora, Žusem in Sv. Vid. V Konjicah dne 16., 17. in 18. marcija in sicer: dne 16. m. za občine: Okoško, Sv. Jernej, Tolsti vrh, Gruševje, trg Konjice, Okolica konjiška in Sv. Duh; dne 17. m. za občine: Kot, Kozjak, Sv. Kunigunda Laže zgornje, Ljubnica, Oplotnica, Paka, Zbe-lovška gora, Padeški vrh in Zreče; dne 17. m. za občine: Skomarje, Stranice, Žiče, Tepanje, Vrhovlje, Vitanje, Brezje, Bezina, Bezovica in Spodnji Dolič.

(Maškarada „Celjskega Sokola“.) Z veseljem smemo poročati, da so obširne priprave za letošnjo maškarado večinoma izvršene in smelo upamo, da se bode ista obnesla v nedeljo v vsakem oziru sijajno. Proti vsemu pričakovanju prijavilo se je letos toliko število mask in krasnih kostumovanih skupin, kakor dosedaj še nikoli in poleg že dosedaj omenjenih priglasilo je tekom tedna svojo vdeležbo še nekaj originalnih skupin, ktere bodo izvestno obudile obilo občudovanja. Častite vdeležence prosimo, da si preskrbe vstopnice pravočasno in po mogočnosti vsaj do nedelje dopoldne, da ne bode zvečer pri blagajni preveč dela in gnječje. Vstopnice se dobivajo kakor je naznanjeno v trgovinah gg. D. Hribarja in Mir. Zora. Mogoče pa bode dobiti vstopnice tudi v nedeljo popoldne v čitalnici od 1. do 4. ure. Blagajna se odpre ob 7. zvečer. Začetek plesa ob 8. uri zvečer. Na veselo svidenje: „Na zdar!“

(Pevski zabavni večer s plesom) na pustni torek dne 22. svečana v veliki dvorani „Narodnega doma“. Sodeč po pripravah, ki se vrše za ta večer, pričakovati nam je, da nam bode naše vrlo „Pevsko društvo“ nudilo obilo zabave in smeha. Natančnega vsporeda ne moremo navajati, omenimo le, da je slavna godba, katera bode prišla na „Sokolovo maskarado“ direktno iz zlate Prage, obljubila v Celji še toliko časa počakati ter spremiti slavnega pusta k jednoletnemu počitku. Mej drugim bode tudi pevski zbor imel zelo komično ulogo, ki nam bode nudila obilo zabave in smeha. Vstop k plesu tudi maskam ne bode zabranjen, vendar bodo pa maske prošene, se pred odborom izkazati. Vabila za ta večer so se skoro razposlala, ter naj blagovole vsi oni p. n. rodoljubi, ki bi po neljubi pomoti ne bili prejeli povabila, oglasiti se pri odboru „Pevskega društva“. Začetek je ob 8. uri zvečer. Vstopnina za osebo 30 kr., za obitelj 80 kr. Na veselo svidenje na pustni torek v „Narodnem domu!“

Deželni zbori.

(V štajerskem deželnem zboru) sprevidela je nemška stranka, da ne more splesti šibe za Slovence, ako jim tega slovenski poslanci ne pomorejo. Predlagalo se je namreč od nemške strani, naj se vzprejme volilni zakon za tajne direktne volitve. To pa so zahtevali preidoch ravnodušno prejšnje predloge poslanca dr. Dečko-ta za preosnovo škodljivega sedajnega volilnega reda. Naravno je, da so slovenski poslanci zahtevali, da se ta predloga, ki je bila mnogo preje predložena, tudi poprej pretresa. Ker se jim v tem ni ugodilo, zapustili so dvorano, a ž njimi tudi nekateri konservativni poslanci. Za veljavno vzprejetje nemškega načrta treba pa tri četrtine glasov, ker pa teh ni bilo po odstopu Slovencev, je predloga žalostno propadla. Takoj v prihodnji seji izmislili so si v svoji kratkovidnosti drugo zvijačo. Vložili so načrt, naj vsak poslanec, ki vkljub pozivu v osmih dneh ne pride v zbornico, zgubi svoj poslaniški mandat, kojega je drugemu oddati. Omenili smo že za koga stavijo to zanjko. Postopali bi potem napram slovenskim poslan- cem brezobzirno, kateri bi morali vse mirno po- žirati, ako nočejo, da se jih odstrani ter njih mesto zasede nemški pristaš ali omahljivec. Na nemško žalost pa je tudi tukaj treba tri četrtine glasov, da je načrt veljaven. Slovenski in kon- servativni poslanci obrnejo pa jim tudi to pot

hrbet — in nemški nos se je zdatno podaljšal. Treba pa je sedaj slišati kako nemški listi naše poslance blatijo in sumničijo, a njihove volilce po svoje obžalujejo, da imajo — neomahljive poslance.

(Kranjski deželni zbor) imel je dne 11. t. m. jedno gotovo najbolj važnih sej. Poslanec dr. Majaron utemeljeval je namreč svojo pred- logo gledé ustanovitve slovenskega vseučilišča v Ljubljani. Slede zgodovinskim razvitkom kazal je govornik, da smo se že bili leta 1848, tedaj pred 50 leti dokaj bolj približali temu vprašanju, nego mu stojimo sedaj nasproti. Tačas se je pri- poznalo potrebo — dasi seveda le na kratko dobo — da je povsem našim pravdnikom treba predavati slovenski, kar se je tudi nekaj časa godilo v Gradci. — Po statistiki vidimo, da je bilo leta 1894 na raznih visokih šolah iz Kranj- ske, Primorske in Dalmacije 615 dijakov, k tem vštujemo še lepo število štajerskih in koroških visokošolcev, a Bukovinci imajo svojo univerzo, dasi ista broji povprečno komaj do 350 obisko- valcev. K predlogi govoril je tudi vodja nemške stranke baron Schwegel ter povsem pritrjeval govorniku, omenjal le, naj se vlada pozivlje, da ustanovi v Ljubljani vseučilišče, na katerem bi se predavalo v slovenskem, nemškem in laškem jeziku ter zaključil: „Univerza bo koristila vsem prebivalcem in naj pomore k jedinstvu vseh narodov.“

(V koroškem deželnem zboru) dovolilo se je na predlog poslanca Lemeža 100 gld. letnega darila „Südmarki“ in ravno toliko nemškemu „šulferajnu“. Prvi postavki protivil se je jako ostro posl. Einspieler, drugi pa posl. Grafenauer. Na predlog poslanca Grafenauerja glede pre- membe deželnozbornskega volilnega reda postavil se je naslednji načrt: 1. Osebe, ki so 30 let stare ter bivajo saj 6 mesecev stalno v isti ob- čini volijo v posebnem razredu v treh volilnih krajih po jednega poslanca. 2. V volilnem odseku mest ter kmetskih občin imajo pravico voliti vse osebe, ki plačujejo od svojih bivališč nekaj neposrednega davka, ako tisti tudi ne presega 5 ozir. 4 gld. 3. Voli se v vseh razredih nepo- sredno in tajno. 4. Za volitev v kmetskih občinah je volilni kraj vsaka občina, ki broji saj 1000 duš.

(V istrskem deželnem zboru) predlagal je Lahon Bertolli, da se vpelje laščina kot jedini poslovni jezik deželnega zbora. Seveda je laška večina ta predlog z velikim haló vzprejela, toda škoda, da ne sedi na Dunaji na odločilnem mestu kateri njihovih pristašev, nego odloča o tem sam vladar. Slovanski poslanci niso prišli k pri- hodnji seji, tako je abstinencija v vseh treh primorskih deželnih zborih.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Nastavljeni so začasno: č. g. Anton Markuš, župnik v Žetalah kot oskrbnik rogaške dekanije ter č. g. Franc Bratkovič, kapelan v Rogatci kot provizor ravno tam. — Zopet so nastavljeni kapelanom č. g. Anton Kolar provizor pri Sv. Petru pod Sv. Go- rami, Franc Gomilšek v Jarenini ter Makso Ocvirk provizor pri Sv. Florjanu v Doliču kot kapelan v Prihovi. — Prestavljeni pa so č. g. kapelani: Fortunat Končan iz Ponikve v Griže, Anton Pintarič iz Makol na Ponikvo, Ivan Šanda iz Prihove v Makole, Fran Časl iz Šmarja v Kamnico pri Mariboru, Fran Horvat od Sv. Petra pod Sv. Gorami v Šmarje, Friderik Horvat iz Jarenine v Hajdin, Anton Lajnašič iz Poličan v Dol pri Hrastniku, Josip Mihalič iz Hajdinja k Sv. Križu pri Ljutomeru, Josip Sigl iz Kamnice k Sv. Petru pri Mariboru, Peter Stefan od Sv. Petra pri Mariboru k Sv. Magdaleni pri Mariboru, Anton Šebat iz Dola v Poličane in Martin Kranjc iz Vitanja v Rogatec. Razpisana je nadžupnija Rogatec (patronium deželno-knežnji) do 17. sušca 1898.

(Na Teharjih) umrl je blagi nadučitelj g. Gašpar Vrečer starosti 55. let. Rajni bil je zaveden narodnjak in posebno delaven na šol- skem polji, za kar ga je tudi občina odlikovala s tem, da ga je imenovala častnim občanom.

(Iz Št. Petra v Sav. dolini) nam javljajo, da je bila pomota in neopravičen napad to, da

se je pisalo, da bi bila „štacunarka z nemškim napisom“ pri predpustni veselici pomagala „hajlati“, dopisnik storil je to radi osobnega nasprotstva; mi pa radi popravimo storjeno krivico.

(Vojaški nabori.) Za leto 1898 bodo vo- jaški nabori v sledečih krajih te-le dni: 1., 2. in 3. marcija v Slovenski Bistrici, 4., 5., 6., 7., 8., 9. in 10. marcija v Mariboru za okoliš. Dne 11. in 12. marcija pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Dne 21. in 22. marcija Ivnic. Dne 23. in 24. mar- cija v Radgoni. Dne 26., 28. in 29. marcija v Cmureku. Dne 30. in 31. marcija ter 1. aprila v Arvežu. Dne 2., 4., 5. in 6. aprila v Lipnici. Dne Dne 28. aprila v Maribori za mesto.

(„Bralno društvo v Laškem trgu“) prelo- žilo je napovedano veselico za 20. t. m. na jeden teden pozneje, a to zbok nepričakovanih zaprek, osobito pa s posebnim ozirom na „Sokolsko maškarado“ v Celji.

(Iz Laškega.) Občinski odbor občine Sv. Krištof nad Laškem imel je dne 13. t. m. svojo sejo, v kateri je č. g. Arno Bogataj, župnik pri Sv. Jederti, stavil samostojni predlog, naj se v ob- čini rabi samoslovenski občinski pečat in naj se samoslovensko uraduje. — Predlog bil je jedno- glasno sprejet.

(Gozd pogorel.) Dne 30. m. m. začel je goreti v Širjah pri Zidanemmostu gozd g. Alberta Dommesa ter uničil cela 2 orala.

(Smrtni padec.) V Dobrni snažil je dne 4. t. m. mizar in posestnik Janez Pintar sadno drevje, pri tem padel tako nesrečno raz drevesa, da je drugi dan umrl.

(Za dvojezične poštne pečate.) Poročali smo, kako so dosegle nekatere občine na pri- prošnjo naših slovenskih poslancev dvojezične poštne pečate. Taki morali so se dovoliti poštam, koje imajo sicer nemški možiceljni v rokah, kakor n. pr. v Šoštanji. Vsled tega se tembolj čudimo, da bi imeli v nekaterih občinah nemški poštarji odločilno besedo. Pošte so dotične ob- čine, a poštar je le sluga, ki je plačan, da iz- vršuje svojo službo. Kdo bi tedaj verjel, da se Velenjčanom na njih prošnjo za dvojezični pečat le zbok tega ni vstreglo, ker je izjavil poštar, da še sedajni nemški pečat dobro „drži“. Pripo- ročati bi bilo, da se vsaki taki prošnji pristavi, da je dotična občina v skrajnem slučaju voljna nov pečat iz svojega kupiti. Da se odpravi tak madež, pač ne bo škoda par desetih.

(Iz Ponikve.) Puntar Košut nekdanj ni hotel najti na zemljevidu Hrvatske, ker zemljevid je bil res po „madjarsko“ izdelan. Tudi naši novo- dobni Košuti iščejo včasih zaman Slovenijo, saj je njena vnanjost večinoma pruska. Da je pa jedro drugače, mora se seveda priznati. Ponikva, jedna točka na slov. zemljevidu, slavna Ponikva rojstni kraj Slomšekov in Kocenov, je čisto slo- venska, ima čisto slovensko lice, samo nekaj jo pači in to je samonemški poštni pečat. Ali bi se ne dal na ta način s slovensko nem- škim zameniti, kakor so ga pred kratkem zame- nili Petrovčani? Poskusite! Če se pravdate včasih za „oslovsko kožo“ poskusite še to, to nam bo samo v čast.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) nabral je g. Jakob Fabian v veseli družbi Slovencev in Hrvatov v Šmarji pri Jelšah 13 gld. 50 kr. Bog plati!

(Hranilnica in posojilnica v Šmarji pri Jelšah) ima v četrtek dne 24. t. m. svoj občni zbot.

(Šmarsko-rogaško učit. društvo) je skle- nilo soglasno pri svojem zborovanju dne 6. t. m. na Podplatu, da poprosi deželnega poslanca g. dr. Ivana Dečko, naj deluje kot član naučnega odseka zoper upeljavo šolnine, češ, s tem bi se učiteljstvu in šoli nakopali le večji in številnejši nasprotniki in sovražniki in bi se učiteljski sloj nekako poniževal napram drugim javnim funk- cionarjem. Učiteljstvo raje nadalje vstraja v svojih zares skromnih razmerah, dok da se bode visokemu deželne zboru posrečilo mu iste izbolj- šati primernejšim načinom.

(Glava iz nemškega zelnika). Dopisnica z sledečo vsebino mi je slučajno prišla v roke. Evo! Gehörter Hehr! Ich hob ich erfharren, das sie ferkafns Picigeln auf Ratten und ich mech- ten 1 kafn when kentten fharren so bite um

Zuschüken 1 Schulrath auf ihre Gosten und um Bräusgurandt. Derweil pleibe ferachtunsohl K . . . J. Tsch. — Bog ve, kateri Schulrath se mu bo na ta dopis doposlal. Končnik bi bil naj bližji, a ta najbrž ne bo hotel voziti.

(Naše pošte) so najbrže ponosne, da imamo tako pogosto povod govoriti o njih. Sosebno se odlikujejo s tem, da nočejo ali ne znajo brati slovenskih naslovov. Pismo s slovenskim naslovom, naj si bo isto namenjeno prvi sosednji pošti, potuje sigurno na ogled po celi monarhiji, časih celo prek meje. Pismo z razločno čitljivim naslovom namenjeno v Artiče, pošta Brežice potovalo je ponosno po Hrvaški, no ker tam niti Artič niti Brežic ni, došlo je zopet čez Sotlo, dobilo v Brežicah „visum“ „Rann“ ter se po daljši odsotnosti vrnilo v Velike Pirešice pri Celji. Ni mu bila prisojena poštna naklonjenost, da bi videlo sosednjo občino Brežic — Artiče!

(Priznanje.) Gospod Miloš Levstik, nadučitelj v Št. Andražu nad Polzelo je dobil kot občinski svetovalec od sosednega občinskega odbora v Št. Ilju pri Gradiču soglasno priznanje za njegovo blagohotno sodelovanje pri dognanju velikih popravil občinskih cest med tema dvema občina.

(Zgorelo je) dne 2. t. m. v Borovju pri Črešnjicah poslopje Janezu Podgorškemu. Zažgal je otrok, ko so domačini v vinogradu delali.

(Narodna čitalnica v Ptuj) ima svoj glavni zbor dne 20. svečana ob 2. oziroma 3. uri popoldne s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav predsednikov. 2. Poročilo tajnika, blagajnika in računski preglednikov. 3. Volitev predsednika, odbora in računskih preglednikov. 4. Slučajnosti. Odbor.

(Ptujski čitalnici) sporočil je rajni gosp. Ferdo Rajšp, graščinski oskrbnik ptujskega grada in načelnik okrajnega zastopa večjo svoto v svoji oporoki. Blagi pokojnik pa tudi ni zabil revnih slovenskih dijakov. Žalibože pa dohajajo tožbe narodnjakov, da ni pri ptujski čitalnici vse tako, kakor zahteva sicer narodna briga. Čitalnični prostori so večinoma prazni, tembolj pridno pa obiskane gostilne naših nasprotnikov. Vendar pa upamo, ako se je tudi res kaj grešilo, da se to takoj s splošno vneto popravi. Kako zamoremo sicer bodriti in dregati kmetske okoličane, ako pustimo rane na svojem telesu.

(„Bralno društvo pri Sv. Juriju ob Ščavnici“) ima v nedeljo dne 20. svečana t. l. v bralni sobani svoj redni občni zbor. Vzpored: Polaganje računov, izvolitev novega odbora, vpisovanje novih udov itd. Po končanem zborovanju prosta zabava s petjem in tombolo v gostilni g. Fr. Vaupotiča. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala vabi tem potom ude in prijatelje društva uljudno odbor.

(Iz Središča.) Himen. Dne 9. t. m. bil je tukajšnji obče spoštovani trgovec in vrli narodnjak g. Jakob Zadravec v Varaždinu poročen z gđc. Liziko Srkuljavo, hčerko pokojnega Antona Srkulja, bivšega oskrbnika nadškofovskih imanij.

(Srebrno poroko) obhajala sta včeraj dne 17. svečana t. l. g. Leopold Petovar, c. kr. poštar in veleposestnik v Ivanjkovcih in gospa Elizabeta roj. Kočevar, zdrava in srečna v krogu svojih domačih. Čestitamo in kličemo: Bog daj še zlato poroko:

(Česar vsega se naši Nemci ne boje!) V Radgoni kupil je nedavno znani rodoljub, gosp. Oton Ploj, c. kr. notar v Gornji Radgoni, na dražbi Dellerjevo hišo. To je ondotne Germane strašno vznemirilo. Že vidijo na mestu rasti iz tal nevarnega zmaja v podobi „Narodnega doma“, da nemirna vest slika jim v domišljiji že cele čete pravcati „panslavistov“, „rusofilov“ in drugih enakih groznih prikaznij, ki bodo iz omenjene hiše kmalo poplavlile njihovo „nemško mestice“. Da pa ne bodo njihove sanjarije brez vsake istine, nadejamo se, da nam zasije res raz one narodne hiše tabla z nedolžnim napisom „Čitalnica“.

(Umrli je) v Mariboru dne 11. t. m. trgovec g. Martin Berdajs. Rajni bil je vzoren in vnet narodnjak ter zgubijo z njim ondotni slovenski krogi nedomestljivo oporo. Blag mu spomin! — Dne 13. t. m. pa je preminul podpolkovnik Andrej pl. Slivnik, ki je mnogo let služil pri slovenskih polkih in bil tako znan širom domovine.

(Poskušen samomor.) V nekem graškem hotelu nameraval se je dne 9. t. m. trgovski sin iz Poličan Viktor Belag usmrtiti. Z revolverjem strelil si je trikrat v prsa, vendar so ga še odvedli živega v bolnico.

(Nemški strah.) V sedanjem veku, ko se je vera v strahove povsod izpodrinila, verujejo še Nemci trdno v nevarni strah — slovenskih „Narodnih domov“. Tako se je nedavno prikazal občinskemu svetovalcu graškega mesta Neckermanu menda sam zlodej, ki mu je šepnil, da namerujejo graški Slovani ustanoviti v mestu svoj „Narodni dom“. Prosil in zaklinjal je vsled tega v občinski seji graške „purgarje“, naj se nobeden toliko ne spozabi, da proda Slovanom v to svrbo kaj zemljišča, sicer doživi Gradec konec — komedije. Dasi ni menda do sedaj nikdo na to resno mislil, ugaja nam vrlo nemški grozničav strah in trepet. Kaj pa, če so nam res k nečem namignili, kar bi bilo izvedljivo.

Druge slovenske novice.

(Nadvojvoda Josip Ferdinand v Ljubljani) Zadnji četrtek, dne 10. februarja t. l. dospel je v Ljubljano — kakor se nam od tam poroča — Nj. c. in kr. Visokost nadvojvoda Jožef Ferdinand, stotnik v 17. pešpolku v Celovcu, z gorenjskim vlakom ob polu 12. uri popoldne, kjer ga je na južnem kolodvoru v imenu mesta pozdravil župan g. Iv. Hribar, ogledal si za tem mesto, predstaviti si dal častnike ljubljanskega batalijona imenovanega pešpolka ter prisostoval zvečer pri slovenski operi „Traviata“ v slavnostno razsvetljenem deželnem gledališču. Tu ga je sprejel deželni predsednik baron Hein, ki je predstavil mu intendanco dramatičnega društva. Nadvojvoda Josip Ferdinand bil je navzoč pri operni predstavi do konca in se pohvalno o nji izrekel. Ponoči odpeljal se je z vlakom zopet v Celovec.

(Imenovanje) Sodnijski pristav g. dr. Thoman imenovan je tajnikom pri finančni prokuraturi v Ljubljani. — Profesorjem porodništva na babiški šoli v Ljubljani imenovan je zdravnik dr. Alfred Valenta pl. Marchthurn. Slovenci so se nadjali, da dobi to mesto Slovenec — no ni bilo „prisojeno“.

(Slovenski mecen za Ljubljano.) Veletržec in častni meščan ljubljanski, gosp. Josip Gorup iz Reke, zgradil je preteklo leto na Rimski cesti v Ljubljani dvoje trinadstropnih poslopij, v katerih bo za kacic 70 strank primernih stanovanj z nizko najemščino na razpolago, na vrtu stare bolnice pa namerava imenovani zgraditi tudi dvoje večjih poslopij za podobne namene. G. Gorup je s tem načrtom pritekel po draginji tlačenim ljubljanskim prebivalcem in raznim stanovom ob pravem času na pomoč, za kar mu gre gotovo hvala.

(Novo vojaško bolnico) prične v Ljubljani graditi prihodnjo jesen vojaški érar, staro poškodovano poslopje pa opustiti, podreti ter prostor prodati.

(Umrli je v Ljubljani) dne 13. t. m. mestni učitelj g. V. Kokalj v 55. letu svoje dobe. Bil je vrl naroden učitelj. Zapustil je udovo s tremi nepreskrbljenimi otroci. Bodi vrlemu možu blag spomin.

(Srebrno poroko) obhajal je pretečeni teden starosta slovenskih buditeljev g. Luka Svetec.

(Nezgode.) Kmet Anton Soklič v Lescah, padel je v pijanosti pod konja, kateri ga je tako močno s kopitom na glavo vdaril, da je vsled rane umrl. Blizu Kranja padla je 6 letna hči mlinarja Simona Narobe v potok ter utonila.

(V Zatičini na Dolenjskem) je umrla pri svoji hčeri gospa Ana Hribar roj. Bogataj v 72. letu svoje starosti. Rajna gospa je mati celjskega Dragotin Hribarja. Bila je resna, delavna in usmiljena gospa. Blag ji boji spomin!

(„Kmetško bralno društvo“) snuje se v Velikih Laščah. Pravila so se že predložila c. kr. deželni vladi v potrjenje.

(Ogenj) je nastal dne 8. t. m. v jednonastropni pisarni parne žage Josipa Feltrinellija na Rakeku. Ognjegasci vstavili so razširjanje požara.

(Nova sirarnica) G. J. Kunc iz Rovt nad Logatcem ustanovil je na svojem domu sirarnico. Ta je druga v imenovani občini.

(„Südmark“) ima na Koroškem kaj vgodna tla. Nedavno vstanovili sta se njeni podružnici v Porečah in Greifenburgu. Pa tudi ni čudno, ako se sam deželni zbor toli toplo poteguje za to izdajsko napravo, da ji voli kar po stotakih.

(Obesil se je) v Trstu 50letni mašinist Anton Davia.

(Ubilo je) na parniku „Venus“ v Trstu delavca Mateja Jerman. Vlekli so po verigah nad 800 kg. žita iz spodnjih prostorov, pri tem pa se utrgajo verige in vsa teža pade na nesrečnega.

(Goriški deželni poslanci) pridružili so se glede zaščite slovanskih visokošolcev ostalim slovenskim poslancem ter odposlali rezko resolucijo.

(V Kastvu v Istri) postal je dekanom veprinčki župnik č. g. Mihael Laginja.

(Umrli je) dne 6. t. m. v Pomjani v Istri ondotni kapelan don Josip Meglič. Bil je vzoren slovenski rodoljub, ter ves čas naročnik našega lista. Blag mu spomin!

Druge avstrijske novice.

(Grof Gustav Kalnoky †) Bivši minister zunanjih zadev grof Kalnoky umrl je dne 13. t. m. nenadoma na svojem posestvu na Moravskem. Avstrijsko zunanjo politiko vodil je rajni 14 let — v pravem diplomatičnem smislu, t. j. nad vse previden, gladek kot jegulja, a brez odločnosti v pravem trenutku. Bil je oboževatelj velikonemških idej ter gorak prijatelj Ogrov. To pove dovolj, kam je želel Slovane. Njegova zvaritev je naša „trozveza“, katere nimamo Slovani zakaj blagrovati.

(Na Reki) moral je končno sam sedajni mažarski guverner grof Szapary pripoznati, da ima nadvlado hrvatski živelj. Razpisati nameruje nove občinske volitve, a to že sedaj tretjič. Obrnil se je to pot k hrvatski stranki ter se ji jel dobrikati. Vpisal se je celo v hrvatsko čitalnico. Da le ne snuje in kuje zopet kaj „vitezkega“.

(Kmetški upori na Ogrskem.) V nekaterih komitatih priklopelo je gibanje poljedelskih socialistov do vrhunca, a vre pa nemalo v vseh komitatih. V komitatu Zemlin napočila je že pravcata kmetska revolucija ter se je že sklenilo vlado naprositi, da proglasi za ta in nekatere druge posebno razburjene komitate preki sod. V trgu Czigand divjal je zadnje dni pravi boj med kmeti in poslanimi vojaki. Kmetje naskočili so cerkev ter začeli zvoniti v znamenje, da se boj prične. Prišel je cel bataljon vojaštva, brez da bi dosegel pomirjenje. Saj je pa to tudi najnesrečnejše sredstvo, kojega se oprijemlje ogrska vlada. Nemilo resnico, od kod izvirajo ti in enaki nemiri na Ogrskem, povedal je oni dan poslanec Rohonczy v državnem zboru. Rohonczy je pristaš vlade, vendar je v očigled nesrečne sedajne vladne taktike obstal, da smatra barona Banffyja nesposobnim za vzdržanje reda ter nadalje izpovedal, da je vlada razdelila za zadnje volilne agitacije 3 milijone gld., on sam prejel je 5000 gld. Komu pa se ta ogromni denar odtrga, kdo ga more nato leta in leta pristradati? Baš oni revni sloji delavskih množic, ki sedaj kričijo po pravici, po živežu, a vlada pošilja jim bataljon za bataljonom oboroženih sil.

Ogled po širnem svetu.

(Dreyfus-Zolova obravnava,) ki je bila napovedana na tri dni, traja že nad teden dni ter še je ni konec. Pred sodno palačo dogajajo se vsak dan burni prizori. Na tisoče ljudstva spremlja Zolo na jedni, a vojaške priče na drugi strani. Jedna stranka vpije: „Živelja svoboda in resnica, proč z vojsko!“ druga pa: „Živelja vojska, živio cesar!“ Dan na dan dohaja vojaštvo iz manjših garnizij v Pariz kjer se je vedno bati, da počl struna. Obravnava pa tudi sedaj ne prinese jasnosti, ker oni vojaški dostojanstveniki, ki edino poznajo zapleteno zadevo, nočejo ničesar jasnega izpovedati — in tako je baje tudi želja sodišča.

(Poljaki v Rusiji.) Odkar se je pokazalo v Nemčiji sedajno nestrpljivo preganjanje Poljakov, trudi se ruski car Poljakom pokazati, da imajo zoper Nemca svoje zaščitnike v bratih Rusih. V Varšavi pustil je otvoriti poljsko tehniko,

višjim činovnikom nastavljajo se le pristni Poljaki ali Poljakom naklonjeni Rusi. Dovoljuje se Poljakom izdaja novih poljskih listov. Ob avstrijski in nemški meji postavljajo se ruski in poljski napisi. Slovanski duh spaja korakoma oba slovanska naroda.

(Macedonija.) Ni še dognan mir na Kreti, vevlasti se še ruvajo z vprašanjem kdo bo vrhovni poveljnik, a že bi trebalo razsodbe evropskih posredovalcev na novem torišču — v Macedoniji. Žalostna je zgodovina te deželice. Oba naroda Srbi in Bolgari se pridno lasata v njej za goli nič, a vladajoči Turek jemlje obema — glavo. Tako se baš sedaj Srbi in Bolgari strašno napadajo, ker zahtevajo Srbi zase prednost pri procesijah prvi hoditi. Turška druhal izrablja te prepire, napada vasi in selišča, oropa, požge ter prebivalce pomečka — na račun nasprotne stranke, Rusija začela je tudi v to grozodejstvo prva oči obračati, med tem ko druge vevlasti več ali manj Turški verjamo.

Shod avstrijskih vinorejcev na Dunaji.

Bil je to uže šesti shod, kojega vdeležba je bila res velikanska: brojil je nad 2000 vdeležencev. Da bi navajal na tem mestu imena govornikov, bilo bi pač odveč. Glavno je, da se v kratkem seznanimo z njihovimi sklepi, ki jih naj vé tudi naše ljudstvo, koje se peča z vinarstvom.

Resnica je, da dandanes poskuša uže mnogo vinogradarjev popravljati na ta ali oni način lastni pridelek ter delati slične „čudeže“ v svoji kleti, ker dobro vejo, da delajo tako tudi drugi. — Torej ako mu je trta dala precej kisle kapljice, da ga skoraj pretrese po životu ter ga zazebe v zobe o vsakem požirku, — ali ako mu je vino preprazno, preslabo, in če je bilo malorodno leto, preskrbi si kmalu kak „recept“, po katerem potem dostavi naravnemu vinu ali sladkorja, ali nedolžne vode itd. — no in potem ga ponuja kupcem kot pristno domače vino. Pri tem je mogoče dvoje: ali se goljufa dotični sam, ker ni umel dobro mešati, ali goljufal je vse pivec svojega vina, ki ga pijejo morda za drag denar kot naravno ter si kvarijo ž njim svoje želodce. — Seveda to se nikakor ne nanaša v toliki meri ravno na slovenske pokrajine, kjer še teh „pančarij“ hvala Bogu večinoma ne poznajo. — Kar je pa najhujše, je pa to, da se razprodaja, potoči in popije toliko in toliko tako imenovanega „vina“, ki vinograda še nikoli videlo ni. To je torej umetno narejeno vino, za kojega imajo velike tovarne po Ogrskem (a Ogrski sami ga ne pijejo temveč ga pošiljajo svojim sosedom na Avstrijskem kot zlahtno kapljico v znak ljubezni!), po Tirolskem, Dalmatinskem itd. — Kaj je posledica tega? Pošteni trgovec z vinom in naš vinogradar niti lastnega naravnega pridelka ne moreta spraviti v denar ali ga pa moreta dati na pol zastonj. Tudi se vina toliko ne popije; posebno po velikih mestih naročuje si vsakdo raji pivo poleti in pozimi, ker se nikdo ne more zanesti, da dobi kapljico od vinske trte. Le pojdi na Dunaj, videl boš skoraj povsod v cenikih: „Ljutomerčan v steklenicah po 1 gl. 80 kr.“ itd; pa če si res tako radoveden, kakšen zlahten pristen vinček štajerski je to, da si ga kupiš, prepričal se boš takoj, da tista „žlobodra“ štajerske dežele še videla ni! boli te po njem glava in — žep! Ali ne pridejo potemtakem v sličnih slučajih dobri vinski kraji ob veljavo pred svetom? Lahko rečemo: ako tako ravnamo, pregrešimo se zoper bližnjega in zoper naravo! Temu mora se priti okom s strogo prepovedjo, s postavo, kar je zahtevala velika skupščina vinogradarjev 30. januarja t. l. na Dunaji, in temu moramo se pridružiti jednoglasno tudi mi! Proč z vsakim ponarejanjem, proč z umetnim popraviljanjem!

Seveda ugovarjal bo marsikdo, ki je že „sladkal“ in „krševal“ svoje vino, da sladkor, voda itd., ako jih primešamo v pravilnem razmerju, nikakor ne more biti škodljivo, saj se tudi ne more prav spoznati, da ni čisto tako, kakor ga je „Bog dal“. — Ali stvar je drugačna! Umetnega vina, ki je napravljeno dobro, ne morejo niti učenjaki ločiti od pravega; toda znanost ni prodrla dandanes še tako daleč, da bi pogledala naravi na dno. Vendar je eno vino zdravo, drugo pa pravi strup za človeka. Pa kedo bo

tudi sploh tako neumen, da bi rekel: človeška roka napravi tako dobro, kakor narava sama, ako še znanost ne more najti razlike med „umetnim“ in „naravnim“, dasi mora biti velikanska skrivnostna razlika v najmanjših delčkih vsake posamezne kapljice, — tem manj stvorila bo ona to, kar stvari mati — narava!

Tako imenovana „pijača“ (pikola) bi se smela delati še v bodoče — a le za domačo rabo, prodajati bi se ne smela nikoli! Proti trgovcem nenaravnih vin moralo bi se v smislu nove postave postopati zelo strogo z denarnimi globami in z zaporom. — Neki poslanec nižje-avstrijski izrazil se je: „Takim pravim goljufom ne dajati v zaporu niti vode, temveč svojo pančerijo naj sami pijejo za žejo!“

Zahteve izražene so v šestih točkah, ki so se z malimi premembami vzprejele jednoglasno in z velikim navdušenjem. Že radi prostora jih tukaj ne objavim, a dobiti jih je z lahka, ako bi jih pri sličnem shodu rabili kje na Slovenskem.

V kratkem zahtevamo: vsaka pijača pod imenom „vino“ za denar mora biti z vinske trte, nepokvarjena, zdrava, in le kot tako sme se javno ponujati in prodajati. Na to morajo biti posebno naši gospodje poslanci pripravljene, da spregovore o pravi priliki pametno in odločno besedo v korist našemu gospodarstvu!

Seveda predno se bodo skovale in vzprejele postave v tem smislu, trajalo bo gotovo še dokaj časa. Žalostno bilo je pri tem sicer sijajnem shodu, kar je izjavil tudi neki govornik iz Maribora, da ni bil navzoč niti minister za poljedelstvo niti kateri njegovih zastopnikov; a ko pride ta stvar v državni zbornici na vrsto, mel si bo roke ter se odrezal po stari navadi najbrž — moško, da mora stvar še le preštudirati! — Tako vam je to gospodarstvo v ministerstvu, posebno še v poljedelskem! Sami zlahčiči in plemiči se tam šopirijo, ki vejo o gospodarstvu manj nego peta vsakega poštenega kmetovalca. Ako bi jim kazal košat hrast in vinsko trto, rekoč: to mogočno drevo rodi grozdje, in ta vitka rastlina repo ali krompir, verjeli bi menda tudi — Vrh tega pa še romajo ti gospodiči iz ministerstva v ministerstvo, kar se mi zdi nekako prav „fabriško“ in „po domače“, pa še v tovarnah ima delavec stalno svoj posel, ker se le v enem lahko izuri popolnoma. Seveda čudeže in izjeme dela v tem le brihtna in veleumna gospoda s tistimi „zaslužnimi predtiklinami“...?! Kdaj bo to drugače?!

Prijateljem kmetijstva in zavednim slovenskim vinorejcem torej kličem: kvišku in na delo! Sotelski.

Dopisi.

Iz Dola pri Hrastniku. V nekaki narodni zaspanosti so dolgo časa dremali naši Dolčani. Niso se zanimali za ono narodno življenje, ki tako lepo preveva — seveda povsod še ne! — naše slovenske kraje. Trdovratni so bili in bi morda še ostali, da ni prišel še ob pravem času človek, zaveden človek, ki je znal razpihati one tleče iskrice, ki se nahajajo v srcu vsakega Slovenca, prišel je pred petimi leti navdušen gosp. kaplan Anton Šebat — in od onega časa se je naš Dol hitro prerajal, da ni konečno popolnoma odvrigel one zaspane kože ter se pokazal kot slovensk, naroden kraj. Hipoma je vse zavrelo, prej tako mlačni Dolčani so postali na mah odločni narodnjaki, spoznali so smoter, za kojega se morajo boriti — in to vse je bila za sluga g. Šebata. Gospod Šebat je poznal vrednost bralnih društev — in kmalu se je tudi v Dolu ustanovilo to društvo, ki kaj vrlo cvete pod vodstvom g. kaplana, vzbudilo se je slovensko petje, ki se kaj krasno razlega ob lepih večerih po naši vasi. To vam je petje — navdušeno, v narodnem duhu! In leto za letom so se prirejale veselice s petjem. Toda gosp. Šebat je hotel naš Dol tudi gospodarstveno povzdigniti. In jel je agitovati za posojilnico, razlagal slovenskemu kmetu korist teh zavodov — in kmalu je visela nad vrati deska z napisom „Posojilnica“. Dolčani so mu hvaležni za to, kajti ni jim treba v gmotnih stiskah posojila iskati po tujih krajih, dobé ga doma — in še celo z nizkimi obrestmi.

Dol je oddaljen jedno uro od Hrastnika, kjer je tudi pošta. In tja doli so morali hoditi

Dolčani, če so hoteli oddati pismo, toda g. Šebat je tudi v tem oziru hotel opomoči — in vzbudil je domačine, da so se jeli poganjati za pošto, kar se jim je tudi dovolilo. Zdaj so bili Dolčani narodno in gospodarstveno na vrlo visoki stopinji. Toda g. Šebat ni le navdušen Slovenec, on je tudi vesten dušni pastir in prijatelj ljudstva. Navduševal je ljudstvo za verske ideale, kazal jim pot, po kojem morejo dospeti do blagostanja — namreč pot ljubezni; dajal jim je vzgled, sam je pomagal revnemu ljudstvu, prirejal je razne dobrodelne veselice, tako n. pr. revnim šolarjem na korist.

Toda zdaj se je g. Šebat poslovil od nas. Videl je, da je tukaj izoral narodno njivo, — in šel je drugam, da i ondi obdela polje. Ves Dol žaluje za njim, vsaj izgubi uprav ž njim glavno oporo, vsaj izgubi vrlega narodnjaka in duhovnika. Toda Dol žaluje ne jokavo, kajti zaveda se, da je trdno podkovan, s hvaležnim srcem se poslavlja, vsaj je ravno g. Šebat v njem zasejal ono eneržijo, s koje si upa kljubovati vsem udarcem. Bog Te spremi, naš vrli Šebat, blagoslovi Ti Tvoje delo tudi v Poličanah in vedi, da Te Dolčani ne bodo nikdar pozabili, da ne bodo nikdar pozabili svojega — preroditelja, da Ti bodo vedno hvaležni na ta način, da hodijo po poti, koje si jim Ti začrtal. Zdrav! a.

Od Dravinje. V četrti svoji letošnji številki prinesla je predraga „Domovina“ naznanilo, da priredi „Bralno društvo v Studenicah“ v nedeljo, 30. prosinca t. l. veselico s petjem in gledališčinimi igrami. Ne morem popisati, kako me je to naznanilo razveselilo. Navajen sem že namreč bil, da je to društvo do sedaj na Štefanovo obhajalo svojo obletnico. A Štefanovo je minilo in veselice ni bilo; že so me obhajale žalostne misli, da se je tudi to društvo, kakor toliko drugih, udalo sladkemu spanju. Pa hvala Bogu, da se moje misli niso uresničile! — Teško sem pričakoval imenovano nedeljo, ker sem ve del, da bodem ta dan pa zopet nekoliko prav veselih ur preživel, kakor sem že to navajen pri veselica studeniškega bralnega društva.

Lep dan je bil in z veseljem sem korakal proti Studenicam, ker sem vedel, da se danes zbere gotovo lepo število narodnega ljudstva. In v tem se nisem varal. Razven domačinov prišlo je tudi veliko cenjenih gostov iz bližnjih sosednjih krajev, tako da nam je velika dvorana Koropčeva postajala kmalu pretesna.

Vzpored te veselice bil je prav dobro zastavljen, kajti obsegal je razen treh mešanih zborov dve igri, eno z resno, drugo pa s smešno vsebino. Cenjeni diletanje so pa ta večer tudi posebno dobro rešili svojo nalogo.

Pevci zapeli so vse zbere tako izborno, da je bilo res veselje poslušati. In kaj naj še le rečem o cenjenih igralkah in igralcih? Pohvaljeni so že bili večkrat, a kako opravičena je ta pohvala, pokazalo se je posebno pri tej veselici. Tokrat so pokazali prav sijajno svoje zmožnosti, kako se znajo uglobiti v svoje vloge, naj si bojo resne ali šaljive. Prav posebno smo imeli prilžnost to opazovati pri gospodičinah Raner in Majhen ter pri g. J. Koropcu, ki so imeli pri obeh igrah tako različne vloge, pa tudi gdč. Osana ter gg. Žolnir, Kandolin in Koropec France, ki so samo v jedni igri nastopili, so izvrstno rešili svoje vloge.

Tako se je tudi ta veselica prav sijajno vršila in studeniško bralno društvo sme ponosno biti na svoje vrle moči! Pa tudi pri prosti zabavi bilo je prav živahno. Mladina se je veselo sukala na plesišču, mi starejši, ki imamo za ples že preokorne noge, bratili smo se z izbornim klečkim vincem. Čeravno je kazalec na uri že daleč čez polnoč prišel, vendar sem se težko odpravil na pot proti domu, a navdajala me je ves pot le ena misel, namreč: bralno društvo naj nam v kratkem zopet priredi tako izborno veselico!

Iz mariborske okolice. Učiteljsko društvo naše okolice je imelo dne 3. svečana t. l. svojo glavno skupščino v Mariboru.

Predsednik gosp. nadučitelj Jožef Lasbaher iz Ruš pozdravi v odličnem številu zbrane društvenike s prisrčnim nagovorom želeč društvu v tekočem letu nadalje uspešnega delovanja in vrlega napredka, pozivljajoč gg. društvenike de-

lovati z združenimi močmi na prosep svojega stanu in narodnega šolstva. Nadalje je gospod učitelj Davorin Lesjak iz Ruš podaval o petju v ljudski šoli. Gosp. poročevalec je dokaj poučno in zanimivo govoril o važnosti in vplivu petja na blaženje srca in vzgojo mladine, kako naj učitelj petje z vzpohom v šoli goji in navede primernih pesmij, katere se naj pojó v ljudski šoli. Govorniku so navzoči pazljivo sledili, ga živahno pohvalili in izrazili željo, naj objavi svoje poročilo v „Popotniku“.

Pri razgovoru o ustanovitvi učit. konvikta v Mariboru se je omenjalo, naj o tem pripravljajni odbor prihodnjič poroča.

Za šolski muzej v Ljubljani sklene društvo doposlali prispevek deset goldinarjev.

Gospod predsednik je podal poročilo o društvenem delovanju v minulem letu ter naglašal, da so se tudi hospitacije dobro obnesle in se bodo letos nadaljevale.

Gosp. nadučitelj Karl Kotnik iz Selnice je poročal o stanju društvene blagajnice, katera kaže, da se nahaja v precej ugodnih gmotnih razmerah.

Za tekoče leto je dosedajni društveni odbor zopet soglasno izvoljen.

Hospitacije so nam nadalje že tri namejnene in sicer bode letos prva početkom meseca sušca v Hočah.

Gospod učitelj Jos. Kotnik je vabil navzoče k pristopu k „Pedagogičskemu društvu v Krškem“ naglašujoč važnost tega slovstvenega zavoda.

Na ogled sta bili društvu novi šolski knjigi „Drugo berilo in slovnica“ za slov. ljudske šole, sestavila Josin in E. Gangl in „Ženska ročna dela“, 1. del, spisala Pavla pl. Renzenberg v Ljubljani. Obe knjigi sta se pohvalno na znanje vzeli.

Iz Trebinja v Hercegovini poroča nam prijatelj: „Dne 26. m. m. praznoval je srbski narod svoj največji praznik, praznik sv. Save. Kakor vsako leto, priredila se je v proslavo tega dne tudi letos pri nas sijajna veselica, takozvana „Svetosavska beseda“. Srbsko pevsko društvo „Soko“ popevalo je pod vodstvom pevovodje Slovenca g. Ivan Zidarja privlačno po vzporedu:

1. Beseda govor. 2. „Uskliknemo“, pel mešan zbor. 3. „U magli“, deklamacija. 4. „Carevka“ (cesarska pesem), pel moški zbor. 5. „Sv. Sava“, deklamacija. 6. „Domovina mili kraj“, Nedveda slov. pesem, moški zbor. 7. „Pod ikom sv. Save“ deklamacija. 8. „Zvonikarjeva“ (slovenska), moški zbor. 9. Materni jezik, deklamacija. 10. „Bože bratinstva“, moški zbor. 11. Srbske narodne pesni peval ter spremljal na gosli nek seljak. 12. Predstava „Svetislav in Mileva“ v 4 prizorih. Nato se je razvila prosta zabava in ples do jutra.

Kako se čisla slovenski jezik in mila harmonija slovenske skladbe, pričalo je burno ploskanje prisotnikov, ko so se izpevale „Domovina mili kraj“ in „Zvonikarjeva“. Tudi godba c. in kr. pešpolka št. 83 zasvirala je takoj v pričetku „Sem slovenska deklica“ ter „Lunica“. Mnogoštevilno pričujoč nežni spol uprizoril je prekrasen naroden ples „kolo“.

Navzoči so bili c. in kr. častniki, uradniki raznih dež. oblasti, davkarije, finincije, učitelstvo in duhovništvo — vendar so se vsi izborno zabavali ter niso mogli prehvaliti sijajnega večera, a ti razni gostje so bili Srbi, Hrvatje, Čehi, Slovenci, Poljaki, Nemci, Mažari, Turki in Židje. A kako je pri vas, kjer so enako versko-narodno svečanost srbskega dijaštva v Gradcu isti dan pruski blazneži — dijaki tovariši (!) — s palicami razgnali.

Bog daj, da se skoraj priklopi Bosna-Hercegovina Avstriji, da se bodo ti pruski capini in privandraci morali prepričati, da so v slovanski Avstriji, a ne v švabskem „rajhu“, kajti te dve deželi prideti z zavednim, probujenim slovanskim prebivalstvom, ne pa morda z materijalom, ki bi se pustil v pruskih rokah zvariti v poturice“

Slovenci se radujemo tako veselih pojavov bratskega naroda, ter blagrujemo g. Zidarja, ki si je znal pridobiti veljaven vpliv v ondotnem narodnem razvitku, pri katerem se trudi — kakor so pokazale navedene pevske točke — da spaja vzajemost bratskega zanimanja.

Narodno-gospodarske novice.

Prememba lovskega zakona.

Izjemo čini, kakor se zdi, ameriška trtna podlaga „Rupestris monticola“, koja si zajec s posebnim veseljem poišče. V treh krajih, in sicer v Eggenbergu pri Gradcu, v Borlu pri Ptuj in Bizeljskem naletel sem leta 1895 omenjeno trtno vrsto popolnoma vničeno po zajcih, med tem ko so sosednje vrste, kakor „Riparia Solonis“ in vse vrste „Vinivera“ ostale nedotaknjene.

Škoda, ki jo zamore včiniti zajec v vinogradih je po okoliščinah mnogo večja, nego jo provzroča močna slana ali toča. V letih zajčjih poškodovanj niti misliti ni, da se ohranijo plodne mladike, ali da se bi podkopavale. Ako so očesa jednoletnih mladik popolnoma oglojene, ne donšajo iste niti dotično leto, niti navadno naslednje kakega sadu.

Osobito pri ameriških novih nasadih zna postati zajec prava šiba vinoreje. Često zapadejo zajcu novo cepljene trte, in sicer tem potom, da požeruh gloda najrajši trte pod cepljenim mestom, oziroma jih odgriza, vsled česar so vinorejci primorani znova cepiti ter zgubijo tako celo leto.

Večja pa je še nevarnost pri starih cepljenkah. Kakor znano, tirja ameriško cepljena trta z bok bujne rasti daljše mladike, ker sicer vdari vse v les ter ne rodi nikakega grozdja. Ako tedaj poškoduje zajec močno take nasade, da ni smeti puščati daljših mladik, je nevarnost velika, da se take trte vsled pritiska soka (soljenje trt) v spomladi zaduše, na kar je vinorejcem delo z nova pričeti.

Ako naj izdane postavbe v zanaprej varujejo vinorejce zajčje požrešnosti, tedaj se ne sme zajec varovati v celih okrajih vinorejstva. Tako varstvo se mora vinorejcu dati, ker ga itak mnoge druge nepravilne tiščijo, ki delajo zadnji čas vinoreji toliko ovir, a to tembolj, ker se zajcu iz stališča kmetovalcev v pokrajinah sadje in vinoreje itak zanikuje obstanek.“

Deželni odbor je mnenja, da bi se dalo gospodarsko potrebno iztrebljenja zajca najgotevše doseči v prevladnih sadje in vinorejskih pokrajinah na način, da se prepusti zatiranje vsakemu posestniku na svoji zemlji z vspešnimi sredstvi, tedaj osebam, ki posedujejo orožni list, tudi s puško.

To dovoljenje vede pa naravno k širšemu koraku.

Ni misliti, da bi se v občinah, v kojih ima vsak posestnik pravico na lastni zemlji zajce streljati, prepustil lov na drugo divjačino v smislu obstoječih zakonskih pravil kateremu najemniku.

Uvideti je, da bi se ne našli najemniki, ker je ravno zajec v teh pokrajinah glavna vrsta lovske divjačine in ker se lovske krajine ne dajo dovoljno nadzorovati; ako bi se pa izjemno vendar posrečilo najti najemnika na ostalo divjačino, nastajale bi iz tega zmešnjave in prepripi med opravičenimi kmetjskimi lovci na zajce in med najemniki lova za ostalo divjačino, dejstvo, koje naj bi se z ozirom na javno varnost rajši zabranilo.

Ne preostaja družega, nego prepustiti v takih občinah splošni lov na vse vrste divjačine posestnikom na lasti zemlji. Velika škoda se ne zgodi lovtvu v deželi po takšni uvedbi, ker se, z malimi izjemami, itak ne da govoriti o posebni pomembi lova v vino- in sadjerejskih krajih.

Pravice in dolžnosti za take opravičene love na lastni zemlji bile bi v splošnem slične onim, ki jih imajo sedajni lastniki lova (veleposestniki vkupe se držečega posestva najmanj 115 ha), le z nastopnimi izjemami, ki se dajo same po sebi umeti.

1. Oproščenje dolžnosti preskrbeti se z lovskim listom ter najeti si po politični oblasti sposobnega lovskega čuvaja. Ta izjema se nslanja na izvanredno obteženje, ki bi nastalo sicer za manjše posestnike, ter ki bi znala ves vspeh (zatrenje zajcev) onemogočiti.

2. Dovolji naj se divjačino vsake vrste, toda le izven dobe, ko uživa ista prizanesbo, loviti tudi v zanjke. S to določbo naj bi se polajšala dosega stavljenе svrhe, osobito onim, kateri nimajo orožnega lista ali le mala posestva.

V deželi predpisana prizanesba divjačini ne bo se opustila tudi ne v občinah, v katerih ima pripadati lovska pravica posestnikom na lastni zemlji, ker iz narodnogospodarskih ozirov nikakor ni želeli, da bi se izvajal lov v mesecih od marcija do septembra, namreč v mesecih plodnosti, na ozemlju, ki je v tem času obdano s raznimi kmetijskimi plodovi.

Izvajanje lova za tega časa provzročalo bi umevno mnogovrstna poškodovanja gospodarskih nasadov. Tudi zadostuje popolnoma streljanje od 1. septembra do 1. marcija, da se doseže pri dobri volji (in te je pričakovati pod vsakakoršnimi pogoji) mogoče iztrebljenje zajcev.

Deželni odbor se nadja, da se bi dalo z njegovimi stavljenimi predlogi v zvezi z resno in obsežno vporabo § 7. lovsko-policijskih predpisov iz dne 28. januarja 1853 opravičenim tožbam kmetovalcev in gozdarjev zdatno odpmoči ter stavi vsled tega predlogo: „Visoki deželni zbor naj blagovoli sledeči zakonski obrazložbi dati veljavno priznanje.

Zakon z dne veljaven za vojvodino Štajersko, tikajoč se prizanesbe divjačini ter premembe poedinih zakonskih določb in ukazov za ureditev lovtva.

§ 1.

Naslednje vrste divjačin ni smeti med sledeče določeno prizanesbo ne streljati, ne loviti, niti pobijati:

1 a) Jelena od 1. februarija do 24. junija ter od 15. oktobra do 1. decembra.

a) Košute in mladiče od 1. februarija do 1. avgusta, vendar pa ima naslediti dvema letoma z navedeno prizanesbo jedno leto brez prizanesbe.

Prvo letoletno prekinjenje prizanesbe začeti se ima z 1. januarjem leta, v kojem stopi ta zakon v veljavo.

V občinah, kjer je odredila okrajna politična oblast drugačne naredbe v smislu § 5. ministerijalne naredbe iz leta 1852, ker se lov z bok nemožnosti ni oddal v najem, cdpravljena je prizanesba jelenom, košutam in mladičem, dokler traja tako stanje.

2.) Divje koze od 15. decembra do konca julija.

3.) Srnjake od 1. februarija do konca maja, srne in mladiče od 1. februarija do konca septembra.

4.) Poljske in planinske zajce od 1. marcija do konca avgusta.

5.) Divje peteline in ruševce (škarjevce) od 16. junija do konca marcija; divjih kur in ruševk ni smeti streljati vso leto.

6.) Fazane od 1. marcija do konca septembra.

7.) Jerebice poljske, leščarke (gozdne jerebice), snežne jerebice, skalne jerebe (kotorne), prepelice in kljunače od 1. februarija do konca julija.

8. Divje race, divje gosi, liske (tukalice) od 1. marcija do konca julija.

§ 2.

Štirinajst dni po nastopu prizanesbe ter med čssom, ko ista traje ne sme se nobena prizanesljivih divjačin prinašati na prodaj.

V dobi od 1. marcija do 15. avgusta ni smeti loviti z gonjo psov, dovoljeno pa je vsaki čas posestnikom, ki imajo pravico do lova izganjati veliko divjačino iz gospodarskih nasadov s tem, da se naščuje pse nanjo.

§ 3.

Prepovedano je loviti kakšno koli divjačino v zanjke, vničevati ali nabirati jajca, izvzemati mladiče iz gnezd ali razdirati gnezda. Izjemoma dovoljeno je posestnikom lova ali njihovim pomožnim osebam zbirati jajca v namen, da puste ista po domači kuretini valiti, kakor tudi loviti pernato divjačino v zanjke.

§ 4.

Ta zakon pa se ne razteza na streljanje divjačine v zagrajenih zverinjkih in fazanjkih.

Prodaja v času prizanesbe ustreljene divjačine v takih zverinjkih in fazanjkih je vendar po razmerju določb § 2. in 7. prepovedana.

§ 5.

Po § 11. lovskega patenta z dne 20. februarija 1786 od pol. oblasti uvedeno iztrebljenje v škodo gospodarstva preveč pomnožene divjačine zgoditi se zamore tudi med časom splošne prizanesbe.

(Dalje prih.)

Razne stvari.

(Slovenska krajevna imena) so najjasnejše priče, kje so svojedobno vse bivali Slovani. Naš prijatelj nas je opozoril na nek zeliščni cenik, kjer je čitati, da so dobili najboljšo kumare v Nowawas (Novivesi) pri Berolinu, najlepše vrtnice v Dalldorfu (Daljnaves) pri Berolinu, a nek vrtnar naznanja, da se je naselil v Dobrilugk (luk = čebula) pri Berolinu. Tedaj tudi opevan "Alldeutschland" okoli pruskega glavnega mesta nosi razvaline slovenskih naselbin.

(Kritični dnevi.) Vremenski prorok Falb izdal je svoj vremenski koledar, v katerem znanu je naslednje dneve kot kritične dneve prve vrste: 20. in 22. januar, 8. in 22. marec, 6. april, 6. maj, 3. julij, 2. in 31. avgust, 30. september in 15. november. Seveda preroku tudi vselej ne grata. Tako ne vemo o 20. in 22. m. m. drugega kritičnega, nego da je bil 22. delni solnčni mrk.

(Prijatelj imena Anton.) Blizu Dunaja umrl je premožen mož, ki je zapustil svojim dvanajsterim vnukom svoje premoženje pod pogoji: Poročiti se mora vsak z deklico po imenu Antonija, vnukinja pa z možem imena Anton. Svoje prvorojence morajo vsi krstiti za Antone ali Antonije. Vse poroke morajo biti na god sv. Antona, naj že bo 17. prosinca ali 12. junija, a vendar pa v teku leta 1898.

(Sub auspiciis) promoviran je bil te dni v Zagrebu asistent zagrebške vseučilišne biblioteke g. Kantoci Slavoljub, doma iz Pregrade pri Rogatcu.

(Vremenske hiše.) Po Gornje-Avstrijskem, Solnograškem i. dr. so si mestni zastopi v spomin cesarjeve petdesetletnice omislili zelo umestno olupševalne naprave, namreč vremenske hišice, ki služijo meteorologičnim opazovanjem.

(Prtljaga pri vožnji po železnicah.) Vodstvo južne železnice izdalo je svojemu osebju ukaz, da ne smejo potnikov, ki imajo seboj preveč prtljage na peron puščati, temveč iste povabiti, da izročijo preveliko prtljago pri oddaji. Prihajale so namreč zadnji čas pritožbe potnikov, da so nekateri sopotniki tako brezobzirni, da ne razpoložijo množico svojih kovčkov in ropotij le nad glavami tujih gostov, temveč devajo iste tudi na sedeže, za koje niso plačali ter tako kratijo sopotnikom prostor. Prtljaga je smeti le toliko saboj vzeti, kar se je da hraniti na odmerjenem prostoru za edino osebo nad glavo.

(Za pošiljatev pisem po pošti) važno je vedeti novo poštno naredbo, da se ista ne bodo pečatila na oddajni pošti, temveč še le na zadnji kamor so namenjena. Ker se tedaj v slučajih, da v naslovnem kraju ime prejemalca ni znano, ne bo moglo razvideti, kje je bilo pismo oddano, ostalo bo isto pri tej zadnji pošti. Dobro je tedaj pri takih pisemskih pošiljatkah na ozadku zavitka napisati naslov odpošiljatelja.

Poziv!

Pred enim letom se je obrnil odbor „Slov. Matic“ s sledečim pozivom, kateri je bil objavljen tudi v vseh slovenskih časopisih, na društvene poverjenike: „Kozlerjev „Zemljevid slovenskih pokrajin“ je v zalogi „Slovenske Matic“ že pred nekaj leti popolnoma pošel. Povprašuje se pogostoma po njem, a Matica ga nima več na razpolaganje.

Odbor se je zatorej odločil, da Matica izda nov „Stenski zemljevid slovenskih pokrajin“ s slovensko terminologijo v merilu 1—200.000 in na štirih listih. Skupna velikost vseh štirih listov bi imela 146cm dolžine in 155cm širine. Zemljevid bi bil izdelan natanko tako, kakor generalna karta c. in kr. vojaškega zemljepisnega zavoda, in bi imel poleg praktične tudi znamenito znanstveno vrednost.

Po proračunu Hoelzlove tvrdke na Dunaju, s katero je Matica v dogovoru, bi stalo 3000 izvodov novega „Stenskega zemljevida“ 6000 glđ. Če se pa naroči le 1000 izvodov, stanejo 5000 glđ. in vsacih 100 izvodov, pozneje naročenih 180 glđ.

Cena je torej, če se že prvotno naroči večje število, neprimerno nižja in stane potem 1 izvod le 2 glđ.

Odboru je do tega, da pridejo društveniki, ki se za to stvar zanimajo, do lepega, uporabnega in tudi v zemljepisnem oziru dovršenega zemljevida, ki bi jim izvrstno ustrezal na potovanju po slovenskih krajih, v šoli pri pouku, v uradu pri raznovrstnih poslih in doma pri branju slovenskih knjig; zakaj v njem bi bili vestno zabeleženi vsi količkaj znameniti slovenski kraji po vseh slovenskih deželah, tako da bi popolnoma nadomeščal jako razširjeno in priljubljeno nemško generalno karto.

Zatorej prosijo podpisani odbor vse p. n. gospode poverjenike, naj blagovolijo s priloženo naročilno polo v svojem okraju nabirati naročnike na „Stenski zemljevid slovenskih pokrajin“.

Naroči se lahko vsak Matičin društvenik ali ne-društvenik. Zlasti pa prosimo gg. poverjenike, naj na naročevanje povabijo tudi krajne šolske svete, društva in javne, zlasti občinske urade.

Naročilna pola naj se vrne odboru ob enem z imenikom udov za prihodnje leto.

Zdaj po preteku enega leta, ko so vsi poverjeniki poslali imenik društvenikov za l. 1897., je primeren čas, ozreti se na uspeh zgoraj omenjenega poziva.

Odbor mora, žal, izjaviti, da uspeh ni dovoljen. Niti polovica zgoraj označenega števila naročnikov se ni odboru prijavila, bodisi ker nekateri poverjeniki naročilnih pol sploh niso vrnili, bodisi ker se, kakor so pokazale vrnjene pole, kaže za vso stvar premalo zanimanja.

Ker je odboru resno do tega, da se to prekoristno vprašanje vendarle končno reši ugodno, ponavlja do ostalih poverjenikov uljudno prošnjo, naj mu že skoro pošljejo nabiralne pole.

Ker se da pa precej zanesljivo sklepati, da tudi z ostalimi polami ne bo doseženo za zalaganje potrebno

število, obrača se odbor tudi do vseh nepoverjenikov, ki se za to vprašanje zanimajo, naj mu gredo na roko in naj nabirajo v svojih krogih naročnike.

Gledé nabiralnih pol se je obračati na opraviteljsvo društvene pisarne, ki daje tudi potrebna pojasnila.

V imenu odbora „Slovenske Matic“:

Predsednik: Fr. Levac m. p. Odbornik: S. Rutar m. p.

Listnica uredništva.

Potrujemo g. A. Erženu, učitelju v Podgorji pri Zabukovju, da ni pisec dopisov iz Zabukovja nad Sevnico.

Koledar.

Petek (18.) Simon, škof. — Sobota (19.) Julijan de Bon. Alb. — Nedelja (20.) 3. predpepelnična. Evherij, škof. — Ponedeljek (21.) Maksimiljan, škof. — Torek (22.) (Pust) Sv. Petra stol v Antij. — Sreda (23.) (Peplnica). Peter Dam.; Trp. G. N. — Četrtek (24.) Modest, škof. — Mlaj dne 20. ob 8. uri 46 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 19. februarija v Brežicah (za svinje), v Poličanah (za svinje), v Gornji Polskavi in v Pišecah. Dne 21. febr. na Vidmu in pri Sv. Ožbaltu pri Slov. Gradcu. Dne 22. febr. na Teharjih in pri Sv. Filipu v Veračah. Dne 24. febr. v Ločah, v Slov. Bist., na Bregu pri Ptuj (za svinje), v Rogatcu in v Kozjem.

Loterijske številke.

Trst 12. febr. 1898: 1, 75, 28, 56, 55
Linc „ „ „ 65, 71, 62, 67, 29

Melusine-ustna in zobna voda

deluje izborno proti zobobolu, gnjilobi zób, utrdi dlesno in odstranjuje neprijetno sapo iz ust. 1 stekl. 50 kr.

Jedina zaloga lekarna pri Mariji Pomagaj
M. Leustek

v Ljubljani, Resljeva cesta št. 1, poleg
mesarskega mosta. (221) 10—10

Zaloga vseh domačih preskušanih zdravil, katera se po časopisih in cenikih priporočajo. Pošilja se na vse strani z obratno pošto.

Bratje Sokoli!

Vse one p. n. brate Sokole, kateri se vdežele maškarade dne 20. t. m. nemaskirani, prosimo, da pridejo k isti v sokolski obleki, da zadobi maškarada s tem zares sokolski značaj. Ob enem prosimo vse one p. n. gospode, kateri želé društvu pristopiti, da javijo to društvu odboru.

Na zdar!

Za odbor telovadnega društva „Celjski Sokol“:

Franjo Jošt Dr. Al. Brenčič
t. č. tajnik. t. č. starosta.

Modne in ilustrovane časopise

po originalni ceni naroča trgovina
knjig
Dragotin Hribar-ja v Celji.

Lepa pristava

(Meierhof)

na Cvenu pri Ljutomeru, na prostoru starega evenskega grada s hrastovim gozdičem in z najlepšo arondirano oratno zemljo in s travniki, je na zahtevanje od 10—100 plugov po ceni na prodaj.

Kupec naj se oglasi za pogoje pri gospodu Francu (40) 3—2 Seršenu, trgovcu v Ljutomeru.

Vsegamogočni Bog rešil je zemeljskih muk in trpljenja ter odpoklical v boljše življenje našo ljubljeno mater, gospo

ANO HRIBAR roj. BOGATAJ

dne 15. svečana, ob 10. uri dopoldne, po prejetju sv. zakramentov za umirajoče, v 72. letu njene starosti.

Pogreb blage rajnce vrši se v četrtek, dne 17. t. m., ob 4. uri popoldne iz hiše žalosti na farno pokopališče v Zatičini na Dolenjskem.

Sv. maša zadušnica služila se bo dne 22. svečana v farni cerkvi v Zatičini na Dolenjskem.

Blag ji bodi spomin!

Zatičina [na Dolenjskem, 15. svečana] 1898.

Dragotin Hribar Ana Matekovič roj. Hribar
sin. hči.

V inseratu št. (49) na zadnji str. se ima ime glasiti pravilno: Med. dr. Karol Chloupek.

„Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj“ javi tužno vest, da je njega najstari član gospod

Kašpar Vrečer

nadučitelj itd. v Teharjih

dne 14. svečana ob polu 11. uri po noči po dolgem bolehanji v 55. letu svoje dobe mirno v Gospodu zaspal.

Celje, 15. svečana 1898.

(47) ODBOR.

VABILO

na

I. REDNI OBČNI ZBOR

posojilnice v Vojniku

registrovane zadruge z neomejeno zavezo, ki se boče vršil

dne 27. svečana 1898

ob 3. uri popoldne v posojilnični pisarni.

Dnevni red:

1. Poročilo načelnstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Potrjenje letnega računa.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Volitev načelnstva in nadzorstva.
6. Razni predlogi.

(50.)

Načelnstvo.

Zastopnika

za južni Štajar išče avstrijsko zavarovalno društvo pod jako ugodnimi pogoji.

Ponudbe naj se pošiljajo upravništvu „Domovine“. (46) 3—1

Vabilo

na

3. redni občni zbor

posojilnice v Brežicah

registrovane zadruge z neomejeno zavezo ki se boče vršil

dne 20. februarija 1898

ob 4. uri popoldne v posojilnični pisarni.

Dnevni red:

1. Poročilo in potrjenje letnega računa.
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev načelnstva in računskih pregledovalcev.
4. Računski sklep o poslovanju „Narodnega doma“.
5. Razni predlogi.

(32) 2—2

Načelnstvo.

Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov
v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr. privilegij. Izdeljuje glasovire z dunajsko in pariško dvojno ponavljalno mehaniko, s svojo najnovejšo iznajdbo dvojnih odmevnikov ter z zvezo, podobno telefonu.

Priporoča svoje lastne proizvode po izvanredno nizkih cenah.

(45) 12

Vabilo

k

občnemu zboru

hranilnice in posojilnice v Šmarji

registrovane zadruge z neomejeno zavezo

v četrtek dne 24. februarija 1898

ob 1. uri popoldne v lastni hiši.

Vzpred:

1. Poročilo načelnstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Potrjenje računskega sklepa.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Dopolnilna volitev v načelnstvo, oz. nadzorstvo.
6. Predlogi načelnstva in nadzorstva.
7. Slučajnosti.

Ako bi bil občni zbor nesklepčen ob 1. uri, vrši se isti ob polu 2. uri v smislu § 40. zadržnih pravil.

(51)

Načelnstvo.

**Med. dr.
Karol
Skloupek**

bivši zdravnik c. kr. javne bolnišnice v Pragi, c. kr. poliklinike, kralj. dežel. najdeniškega in porodniškega zavoda, kralj. deželne norišnice in češke bolnišnice za otroke v Pragi, usoja si p. n. občinstvu naznaniti, da se je v Šoštanj kot praktični zdravnik naselil in da posluje od 15. svečana v hiši pošilnice. (49) 3-1

30 polovnjakov dobrega, pristnega vina

ima na prodaj nek posestnik na Spodnjem Štajerskem liter po 20-24 ako se ga kupi najmanj eden polovnjak; kdor ga kupi več, dobi primeren popust. Ista ima na oddajo tudi več tisoč ameriških trt, in sicer „Sovač“ 10 gld., „Riparija portalis“ 12 gld. tisoč komadov.

Ponudbe za jedno in drugo pošiljati je upravištvu (43) 10-2 „Domovine“.

Razpis

službe občinskega tajnika.

Podpisano županstvo razpisuje porazumno s slavnim c. kr. okrajnim glavarstvom v Črnomlju službo občinskega tajnika, ki bode opravljal tudi posel krajne bolnišnice.

Letna plača znaša 580 gld., ki se brzkone še v tem letu poviša na 650 gold.

S spričevali opremljene prošnje vlagati je do 1. marca t. l. pri tem županstvu.

Županstvo mestne občine Črnomelj, dne 2. svečana 1898. (36) 3-2

Hiša na prodaj ali v najem.

V Šmartnem pri Litiji prodaja se ali pa odda v najem hiša z dobro idočo gostilno, žganjetočom in prenočevališčem za tujce. V hiši nahajala se je tudi čez 30 let trgovina z mešanim blagom. Kupcu ali najemniku nudi se ob enem tudi prilika prevzeti edino prodajo usnja pod jako ugodnimi pogoji. — Več povč

Fr. Čuden
v Ljubljani.

(48) 3-2

Dva dečka

iz poštene rodovine, s primerno šolsko naobrazbo, zmožna slovenščine in nemščine ter krepka, vzprejmeta se za trgovska učenca; prednost se daja kmetiskim dečkom. Poprati je pri

Ivanu Scharner
trgovec v Šoštanju pri Celji.

(30) 2-2

Ceno posestvo na prodaj.

V župniji „Egidi-Tunnel“ pol ure od pošte Breitenfeld v bližini šole in tovarne za papir prodati je posestvo 4 oralov zemlje, lepega gozda in sadovnjaka takoj za 930 gld., od kojih ostane 300 gld. vknjiženih. K posestvu pripada zidano poslopje — Več se izve pri Jeschovniku p. Weitersfeld via Spielfeld. (44)

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najnižjih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajce in kurtnino.

(159) 52-30 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Lastnina in tisk D. Hribar-ja v Celji.

Mesto uradnika!

Mlad mož, 20 do 30 let star, nemškega in slovenskega jezika v besedi in pisavi vešč, z lahko čitljivo pisavo, sprejme se v Graški pisarni neke delniške družbe z mesečno plačo 45 gld. V slučaju dobre poravnosti in izbornega zadržanja je upanje na stalno nastavljenje s pravico do pokojnine.

Prošnje v nemškem in slovenskem jeziku (prepisi spričeval) pod „201.191“ Gradec, poste restante. (34) 3-2

Učence,

kacih 14 let star, ki je dovršil eno ali dve realki ali meščanski šoli se sprejme v trgovini z mešanim blagom L. Fürsager v Radovljici na Gorenjskem. (52) 3-1

Odvetniškega uradnika

za knjigovodstvo in koncept

in

pisarja

za stalno službo z lepo pisavo sprejemem takoj

dr. Valentin Krisper

(38) 3-2

odvetnik v Ljubljani.

V najem

oddam za več let na mojem posestvu več njiv in travnikov po prav nizki cen. Oddajam že prihodnjo spomlad.

Več se izve pri lastniku

J. Žimniak-u

v Celji.

(39) 3-2

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega pohištva, kakor omare iz trdega in mehkega lesa, postelje, umivalnike, nočne omarice, kredence, omare za knjige, različne jedilne, pisalne in salonske mize, veliko izbero stolov, podob in v to svrhu spadajoče galanterijske predmete. Priporočam tudi svojo veliko zalogo perja za blazine (Flaumen-Schleissfedern) in mojo veliko delalnico za žimnice od 12 gld. naprej, garniture od 100 gld. naprej, divane od 29 gld. naprej, otomane, posteljine uloge in vsa v tapetarsko in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila in bom vedno skrbel, da vsem željam točno in dobro ustrezem.

Z velespoštovanjem

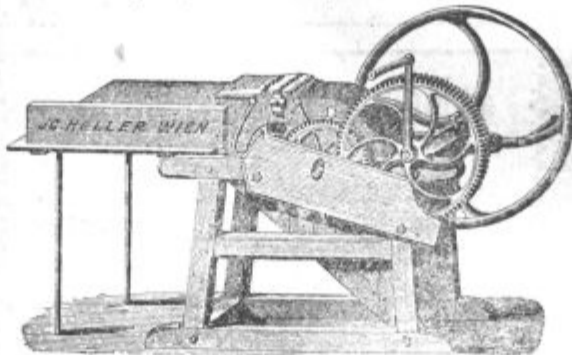
Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.

Vse stroje za poljedelstvo.

Vnovič znižane cene!

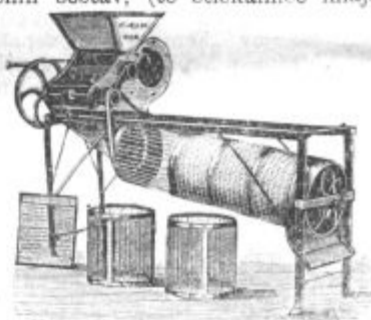
Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, zboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro ono tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II, Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati. (41) 22-1

Jermenar,

sedlar in torbar

Fran Primožič

prej Fr. Velkaverh

v Levčevi hiši sv. Petra cesta v Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo doma izdelanih navadnih kmetijskih, finih angleških in ogrskih (Brustgeschirr) konjskih oprav.

Imam v zalogi popolne jezdne oprave, sedla, biče, brzde, vajete, uzde itd.

Jermene za stroje in mline kilo po gld. 3-15 in 3-60 in do 4 gld. iz dobrega domačega in dunajskega usnja.

Izdelujem jako trpežne kovčge (Reisekoffer), torbe in druge usnjate reči.

Vse poprave se hitro in vestno izvršujejo.

Cene zmerne.

Solidna postrežba.

(4) 8-5

Vnanja naročila se takoj izvrše.

Odgovoren za tisk Ivan Špindler.

Odgovorni urednik in izdajatelj Antè Bèg.